

[Finansministeren.]

Aar nærmest har søgt at holde Udlaansvirksomheden paa — skal vi sige en normal Gennemsnitsrente.

Til det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen vil jeg gerne sige, at i § 2 tænkes der egentlig ikke paa Statens Penge, men paa Fondenes Penge. Det ærede Medlem vil lægge Mærke til, at der omtales ikke Statens Laan. Man kan ikke sige, at Statens Penge skal udlaanes til den Rente, som kræves i Henhold til Midlernes Tilvejebringelse. Det, jeg ønsker at sætte Renten af Statens Udlaan ned til, er $4\frac{1}{2}$ pCt.; det er fastsat i § 1. Det, der er Meningen med § 2, er at fastslaa, at man ikke har til Hensigt til saadanne Fonds og Institutioner, som har skaffet sig dyre Penge, at bevilge Rentetilskud fra Statens Side. For at tage et Eksempel: Erhvervenes Laanefond — det er navnlig den, der har været afgørende for Affattelsen. Den har for Tiden en Rente paa $5,35$ pCt., og den har de kontraheret om, saaledes at de ikke kan blive fri for at betale den, de kan ikke faa Renten sat ned, uden at de skal have bevilget Penge dertil fra Statskassen. Det er klart, at paa et saadant Omraade kan man ikke anvende den første Bestemmelse om, at Renten skal nedsættes til $4\frac{1}{2}$ pCt. § 2 er altsaa sat ind for at gardere imod, at den Bestemmelse anvendes paa et saadant Omraade som f. Eks. Erhvervenes Laanefond, hvor det vilde betyde en Bevilling til et Rentetilskud, men der er ikke i § 2 Tale om Laan direkte af Statskassen, der omhandles kun Laan af disse Fonds og Institutioner, som paa særlig Maade har tilvejebragt Midler, hvor Renten ikke kan røres i Øjeblikket.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinholt: Paa mit Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen kunde det ærede Medlem kun svare, at han mente, der var nogen, der havde udtalt sig vildt. Men han havde jo sagt i Forvejen, at det var det vildeste vilde. Jeg spurgte: Hvad vil han sætte i Stedet, han, som er den store Dommer, den store Kritiker? Og hvad giver han som Svar? At vi vidste vistnok alle herinde, hvad de Konservative vil! Men der er ikke mange i denne Sal, der er klar over, hvad de Konservative vil. De vil snart eet, snart et andet. I Jydske Lov hedder det, at den, der snart siger eet, snart et andet, hans Ord skal ikke staa til Troende, og derfor har jeg

ikke megen Tro paa, hvad de Konservative siger snart til een, snart til en anden Tid. Er det Tilskud til Sukkerroedyrkning, det ærede Medlem vil redde Landbruget ved? Er det Told? Eller hvad er det? Lad os faa det at vide. Jeg tror ikke, den højtærede Formand vil forbyde det ærede Medlem ganske kort, i en Bemærkning paa to Minutter, at sige, hvad det er.

Jeg skal dernæst sige til det ærede Medlem Hr. Holdgaard, at det var ikke loyalt af ham at sige, at jeg havde ment om mig selv, at jeg havde fremtrumfet dette Forslag. Det har jeg aldrig sagt, det ved det ærede Medlem. Ikke desto mindre siger han det. Hvad der muligvis har staaet i Venstrepressen, har jeg intet Ansvar for, jeg har ikke skrevet det. Hvad jeg har sagt her, er, at jeg har rejst Spørgsmaalet for længe siden. Det er Sandheden, det kan det ærede Medlem slet ikke nægte. Sandheden er ogsaa, at han har ikke her i Salen støttet mig med blot et eneste Ord, skønt der i høj Grad var Anledning dertil, og jeg maa sige, at den Velvillie, man kan udlede af Ministerens Ord, da han svarede mig, er vist af den Slags Velvillie, som de fleste betakker sig for.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. D. Petersen: Det ærede Medlem Hr. Holdgaard bedyrede, at han aldrig havde været i Ledelsen af nogen Pengeinstitution, saaledes at han kunde faa Renten nedsat. Det var heller ikke det, jeg sagde. Det ærede Medlem havde anført, at der var en Forsamling af Mænd her i København for nogle Dage siden, som havde udsendt en Resolution, og dertil sagde jeg, at i denne Forsamling sad der sikkert mange, som var ledende indenfor Pengeinstitutioner, og de skulde have taget Konsekvensen af deres Stilling og sagt: Det, der skal gøres i Henhold til Resolutionen, er Rentenedsættelse; vi leder Pengeinstitutioner, og vi gaar hjem og sætter Renten ned.

Saa spurgte det ærede Medlem, hvor i Resolutionen der var noget vildt. Jeg sagde ikke, at der i Resolutionen var noget vildt, men jeg sagde, at de forskellige Røster, der lyder fra ledende Mænd rundt omkring i Landboforeningerne, snart fra Sønderjylland, snart fra Kolding, snart fra Bornholm og snart her fra København, snart fra Hr. Tvedegaard, snart fra det